

вела въ замъка си; стениѣ били обагрени съ оня цвѣтъ, що иматъ цвѣннатѣ лалета, огрѣни отъ слънце; покривѣтъ представлялъ голѣмо лжисто цвѣте. Колкото повече се вглеждалъ князѣтъ въ него, толкова по на дълбоко потѣвало дѣното му. Князѣтъ се доближилъ до прозореца и погледналъ презъ едно отъ стѣклата. Той видѣлъ отвѣде дървото на познанието, а Адамъ и Ева седѣли подъ него. — „Че тѣ не сж ли изгонени отъ тукъ?“ — попиталъ той, а феята се засмѣла и му обяснила, че на всѣко стѣкло времето е изобразило по една картина, но не такава, каквито човѣкъ може да види навсѣкжде, ами сжщо както става въ живота: листата на дървесата потрепвали, а хората влизали и излизали като на кинематографъ. Князѣтъ видѣлъ на друго стѣкло сѣня на Якова — стѣлбата стигала чакъ до небето, и ангели съ голѣми крила хвърчели надолу-нагоре. Да, всичко, каквото се е случило на тоя свѣтъ, живѣло и се движело по прозорцитѣ на тоя замъкъ. Такива майсторски картини само времето може да изобразява.

Феята се усмихнала и завела княза въ единъ широкъ и високъ тремъ, чиито стени били покрити съ прозрачни рисунки, коя отъ коя по-хубави. Тамъ имало милиони праведници, които се радвали и пѣли; гласоветѣ имъ се сливали въ една едничка мелодия. Най-горе стоели най-малкитѣ деца: малки, малки — като най-малката розова пжпка, когато е нарисувана като малка точица върху листчето на блока. Въ срѣдата на трема се издигало едно високо дърво, съ гжсти провиснали клони; златни ябълки висѣли като портокали между зеленитѣ листа. Туй било дървото на познанието, отъ което яли нѣкога Адамъ и Ева. Отъ всѣки листъ се стичали и капѣли блѣскави червени капки, сякашъ дървото плаче съ кървави сълзи.

„Нека се качимъ сега на лодката“, — казала феята. — „Да отидемъ да се поразведемъ! Лодката се люлѣе, но въ сжщностъ не мрѣдва отъ мѣстото си; а всичкитѣ страни на свѣта ще минатъ предъ очитѣ ни“. И хубаво било да се гледа, какъ цѣлиятъ брѣгъ се движи. Преминали високитѣ, покрити съ снѣгъ Алпи, съ облаци и черни борове; ловджийски рогъ прозвучалъ нажалено, а по долинитѣ скитали овчари. Следъ това надъ лодката запровисвали дълги бананови клонки, натежали отъ плодъ, черни като вжгленъ лебеди плували по водата, а на брѣга можело да се видятъ най-рѣдкитѣ цвѣтя и животни: това било Нова Холандия, петата частъ на свѣта; тя преминала покрай лодката и въ дѣното се виждали далечъ нейнитѣ сини планини. Сетне се за-

чули пѣсни на жреци и се видѣло хоро на диваци подъ звуци на тжпани и кларнета. Египетскитѣ пирамиди, които стигатъ до небето, съборенитѣ каменни колоси, стѣлповетѣ и сфинксетѣ — всичко минало покрай тѣхъ. Северното сияние надъ скандинавскитѣ фйорди пламнало предъ тѣхъ — такъвъ бенгалски огънь никои не би могълъ да измисли. Князѣтъ билъ неизказано щастливъ — защото той видѣлъ хиляди пжти повече нѣща, отколкото споменавамъ азъ: тѣ не могатъ се изброи.

„Ами мога ли да остана за винаги тукъ?“ — попиталъ той.

„Това зависи само отъ тебе“, — отговорила феята. — „Ако се не оставишъ като Адама да те съблазнятъ и не направишъ нѣщо забранено, можешъ да останешъ тукъ за винаги“.

„Нѣма и съ прѣстъ да бутна ябълкитѣ на дървото на познанието“, — казалъ князѣтъ. — „Тукъ има съ хиляди разни плодове, сжщо тѣй хубави, като онѣзи.“

„Самъ изпитай себе си, и — ако не си достатѣчно силенъ да устоишъ, — върви си съ Източния вѣтъръ, който те доведе: той ей сега ще отлети и нѣма да се върне порано отъ сто години. За тебе това време ще премине тукъ като сто часа; но и тѣ сж достатѣчни — да паднешъ въ изкушение и грѣхъ. Всѣка вечеръ, когато си отивамъ, азъ ще ти викамъ: „Ела съ мене!“ Ще ти махамъ съ ржка, но ти не идвай. Не идвай подиръ мене, защото при всѣка стжпка твоето желание ще расте. Ще влѣзешъ въ трема, кждето е дървото на познанието; тамъ азъ спя подъ благоуханнитѣ клони и ти ще се наведешъ надъ мене, ала ако се осмѣлишъ да ме цѣлуешъ по устнитѣ, раятъ ще потъне въ земята и за винаги ще бжде изубенъ за тебе. Суровиятъ вѣтъръ на пустинята ще те лъхне, ще те измокри студениятъ дъждъ — и грижата, черната неволя, ще ти бждатъ орияси на земята.“

„Азъ ще остана тукъ“, — решилъ князѣтъ. Тогава Източниятъ вѣтъръ го цѣлуналъ по челото и му рекълъ: — „Бжди силенъ и ние ще се видимъ подиръ сто години пакъ. Сбогомъ, сбогомъ!“ Вѣтърѣтъ разперилъ голѣмитѣ си криле, които блеснали като свѣткавици по жѣтва и като северно сияние презъ зимата. — „Сбогомъ, сбогомъ!“ — запѣли цвѣтята и дърветата. Щъркели и пеликани хвъркнали съ него, наредени като дълги шумещи ленти, и го придружили до края на Райската градина.

„Сега ще почнемъ да танцуваме“ — рекла феята. — „Най-последно, когато започна да танцувамъ съ тебе и когато се пусна, слън-